

I ARA QUÈ, URBANITA?

Corrupció en capicua

David Castillo

Escriptor

Un dels últims plaers que em queden com a teleaddicte és deixar el canal 3/24 repetint-se sense descans durant hores. Podrien alternar continguts i obrir-lo més a la informació cultural, però tenen la tendència a repetir tot el reguitzell de notícies polítiques, de societat i esportives per davant de les culturals, tot i que la cultura és el tret distintiu del país. Malgrat la crítica, el 3/24 m'encanta i no me'l perdo. La possibilitat d'una informació de qualitat a qualsevol hora em sembla un regal, sobretot amant amb les entrevistes de la Montserrat Jené, càlida, carismàtica i maternal, mai capciosa.

Bé, el preàmbul és per fer un repàs de les últimes dues setmanes. No cal ser gaire sagaç per adonar-se que en un país normal la corrupció política no hauria d'ocupar entre deu i dotze minuts del començament d'un noticiari de mitja hora. Amb infinitat d'alts càrrecs implicats, el ciutadà té la sensació de viure amb veïns com la banda d'Alí Babà.

El problema va ser quan en el tram final del 3/24 van començar amb la corrupció a l'esport: el cas Eufemiano Fuentes, la desposseïció de tots els títols de Lance Armstrong, l'escàndol dels partits de futbol venuts i, fins i tot, el suposat dopatge de la Real Sociedad quan era president Iñaki Badiola, a més amb diner negre. En el seu currículum, Badiola figura com a especialista en banca d'inversió i per haver estat president del Banco Santander de Negocios. Va ser tan bon gestor que va dur la Real Sociedad a concurs de creditors.

Després d'haver assistit als més de deu minuts de corrupció política i als finals de corrupció esportiva, les guerres internacionals d'enmig quadren amb l'argument de la terrible plaga amb què assolim el planeta. Els temporals de vent i de neu són *peccata minuta*, un entreteniment malgrat els desastres. Qui pensa en el bon temps? Seria incoherent.

EL LECTOR ESCRIU

Vergonya política, vergonya N-II

■ L'N-II és una vergonya institucional i un càstig, especialment per als usuaris de la via i els veïns que la pateixen. Observo amb indignació les polítiques, les lleis i el servilisme que les administracions generen vers els interessos econòmics de l'empresa Abertis (AP-7) i, per contra, és insultant l'abandó i el menyspreu respecte de l'N-II d'aquests responsables governamentals. La solució no passa per desdoblant l'N-II, i fer una obra faraònica amb un cost multimilionari, amb conseqüències greus mediambientals en el territori, sinó perquè l'administració expropiï l'AP-7 per interès públic, des de la Jonquera fins a Granollers. Per la sospitosa conjuntura econòmica, aquesta solució seria inviable a curt termini, per això s'han d'adoptar mesures immediates, com ara la prohibició del trànsit de vehicles pesants per l'N-II, com també prohibir el transport de mercaderies en dies festius per tot el territori nacional, digui el que digui la Patronal del Transport! Si les polítiques continuen sent partidistes, a la carta i falsocrates, el país continuarà en caiguda lliure a l'abisme. Per acabar, vull tenir un admirable reconeixement per als veïns de Bàscara i les famílies víctimes de la Vergonya N-II.

RAMÓN LABRADOR, Sindicat CAT-ME del Cos de Mossos d'Esquadra Girona

L'escenografia i el contingut

■ El 21 de gener passat, l'Ajuntament de Celrà va lliurar la documentació sol·licitada per l'advocat de l'Estat al jutjat de Girona.

Reconec que l'acte d'entrega inclogué una esceno-

Assolir la (pròpia) excel·lència

■ Billy Wilder afirmà que un és tan bo com el millor que ha fet a la seva vida. Una asseveració que serveix per qüestionar una de les grans fal·làcies del capitalisme: la competitivitat, segons la qual la vàlua d'una persona es mesura en equiparació a la dels seus semblants. Però això sol provocar frustració quan ens comparem amb els que estan millor i autocomplaença quan ho fem amb els que estan pitjor. La conclusió, doncs, és que el punt de referència evolutiu més vàlid és un mateix i sobre aquest punt de referència hem de treballar. Saber que som susceptibles d'autosuperar-nos ens permet interactuar amb l'exterior des d'un realisme constructiu –lluny de l'inútil pessimisme, però també d'aquest optimisme efectista i ingenu que està tan en voga–, i reconèixer que no podem canviar la realitat en el seu conjunt però que sí que podem millorar-la. La gran majoria mai serem estrelles, però tots podem deixar de ser satèl·lits si espremem al màxim el nostre potencial. El que ens instal·la en la mediocritat no és la dificultat o la incapacitat, sinó l'egotisme o la pusil·lanimitat. No permetem que allò que no depèn de nosaltres serveixi d'excusa per no fer el que sí que és al nostre abast.

OSCAR PUJOL ESCANERO. Badalona (Barcelonès)

grafia una mica xarlotesca a través de la qual s'intentava transmetre de manera irònica la resposta a una demanda, ja no xarlotesca, sinó esperpèntica. Perquè a la xarlotada se li pot trobar la part lúdica, divertida, i el pallaso sempre controla el tempo. Perquè de cap altra manera es pot interpretar una demanda que costarà a l'erari públic els diners suficients per poder treure de l'atur una persona durant un trimestre, més de cinquanta durant un any, si l'acció esperpèntica es contagia als 200 municipis signants de la moció.

Aquesta moció és una proposta de Celrà per la Independència ANC, una iniciativa sorgida dels ciutadans, en què es demanava que l'elevéssim al ple municipal per a la seva aprovació. Cost zero, feina mínima, resò de la campanya gràcies a la cintura democràtica del govern central, impagable.

Quin pot ser el resultat final del contenciós? Retirar unes paraules d'un escrit? Poca feina tenen a la subdelegació del govern espanyol. No entraré en disquisicions filosòfiques sobre si Madrid pot decidir si tenim dret o no a pensar, a decidir, si podem parlar en català... però sí que voldria deixar constància de la participació, de l'empenta que estem rebent dels nostres conciutadans i, especialment, de com de bé s'ho van passar el proppassat dilluns els ciutadans que ens van acompanyar i que van escriure el llibret de l'obra. Encara més si ho comparem amb l'actitud agre, rànica i crispada que es mostra més enllà de les nostres terres. Perquè, si hem d'establir símils, sempre de mal fer, a la llibertat li correspon alegria, al vassallatge, tristor.

Cal llegir entre bambolines; lamento que no fóssim suficientment bons pallas-

sos per poder transmetre aquesta ironia a tothom.

GERARD FERNÁNDEZ TATJÉ, tinent d'alcalde de Celrà Celrà (Gironès)

Mas Roure de Llagostera

■ El restaurant Mas Roure de Llagostera, després de més de 20 anys, sorprenentment ha tancat. En Jordi i la Fina iniciaran a l'abril una nova aventura a l'Esquinada de Platja d'Aro i una nova cafeteria de prop. Ens ha sorprès moltíssim, perquè eren una petita part d'aquest dia a dia de Llagostera, un poble d'acollida amb una forta identitat i sentit de pertinença. Superada la sorpresa inicial –aquests dies no es parla de res més als cercles dels altres restaurants de la zona–, els desitgem tota la sort del món. Sabem del seu esperit emprenedor i innovador. Han intentat que la Fina continués al Mas Roure i que en Jordi Risech anés a la nova aventura de Platja d'Aro, però no ha estat possible. Mas Roure era un restaurant en què mai et cansava el menjar, amb un bon equilibri entre qualitat i preu, però la nova carretera de Vidreres a Platja d'Aro ja fa quatre anys va assestar un cop insuperable per al Mas Roure. Us trobarem a faltar de debò i, encara que us n'aneu a prop!, ja no és el mateix. Heu fet una cosa lloable: emportar-vos tot el personal i, ells amb vosaltres, no es perd cap lloc de treball.

Gràcies pel vostre esforç d'aquests 20 anys, us mereixeu el millor, noves il·lusions, nova empenta, nou projecte. Gràcies i fins sempre. El vostre menjador dels "torracollons" quedara orfe i tancat. Quin greu. Seria bo que us dediquessin una pàgina al diari: tantes històries per explicar, tantes històries per viure.

Estimem Llagostera, el portem al cor.

CARLES MALLART Girona

EN SÍSIF

Jordi Soler

